

Wiktor Okrzeja

Kobylniki, pow. Busko-Zdrój. Stanowisko 4

Informator Archeologiczny : badania 4, 24-25

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Prowadzone badania potwierdziły istnienie bardzo intensywnego osadnictwa prahistorycznego w rejonie Igołomii. Na badanym terenie (103 m²) odkryto 31 obiektów archeologicznych pochodzących z neolitu i okresu rzymskiego. Układ warstw glebowych i kulturowych był różny w poszczególnych partiach wykopu ze względu na położenie miejsca badań, które obejmowało załom drugiej terasy Wisły. Warstwa humusu w części wykopu położonej ponad załomem terasy wynosiła około 40—50 cm, natomiast ta sama warstwa w części wykopu położonej na stoku terasy posiadała miąższość maksimum 30 cm i zalegała bezpośrednio na calcu. Warstwa ta zawierała przemieszany materiał archeologiczny, głównie z okresu rzymskiego i wczesnego średniowiecza.

Ogółem, na całym badanym obszarze odsłonięto 29 jam, 1 grób zwierzęcy oraz 1 palenisko. Wg wstępnych ustaleń można stwierdzić, że na badanym stanowisku najliczniej była reprezentowana kultura ceramiki promienistej (16 obiektów, w tym pochówek świni) oraz kultura lendzielska (90 obiektów). Obiekty te nie zostały ze względu na charakter prac wyeksplorowane całkowicie, jednak możliwe do przeprowadzenia obserwacji wykazały, że posiadały one w rzucie zarys kolisty lub owalny, natomiast w profilu były trapezowate.

Zabytki z innych okresów to ceramika rzymska, która wystąpiła w jamie XVI oraz w dość dużej ilości w wyższych partiach warstwy kulturowej, znajdującej się ponad obiektami. Prawdopodobnie do tego okresu zaliczyć należy palenisko na arze 77/D. Oprócz wspomnianych zabytków wystąpiły nieliczne skorupy wczesnośredniowieczne, nie powiązane z żadnymi obiektami.

JANIKOWO, pow. Inowrocław patrz okres wpływów rzymskich

JANKOWO, pow. Inowrocław patrz okres halszacki

KOBYLNIKI, pow. Busko-Zdrój Zespół Badań nad Polskim
Stanowisko 4 Średniowieczem Uniwersytetu
Warszawskiego i Politechniki
Warszawskiej

Badania prowadzili dr Jerzy Pyrgała i mgr Wiktor Okrzeja.
Finansował Zespół Badań nad Polskim Średniowieczem UW i
PW. Dziesiąty sezon badań. Cmentarzysko neolityczne.

W trakcie poszukiwania cmentarzyska dla zespołu osad z okresu wpływów rzymskich, natrafiono na neolityczne cmentarzysko szkieletowe, na szczycie rozległego wzniesienia, ciągnącego się wydłużonym klinem między doliną Nidy, a podmokłym zakolem aluwialnym, tzw. „Parszywym Błoniem”. Cmentarzysko jest zlokalizowane około 450 m na wschód od odkrytego w tym sezonie i na tym wzniesieniu lateńsko-rzymskiego cmentarzyska ciałopalnego. W związku z informacjami ludności o luźnych znaleziskach założono wykop, sięgający od zachodniego skłonu, „Wygonu”, przez jego kulminację i stok wzniesienia ku krawędzi „Parszywego Błonia”. Odsłonięto przy tym całkowicie profil wychodni gliny w miejscu jej eksploatacji przez miejscową ludność. Profil o długości około 80 m głębokości do 1,5 m ukazał stratyografię kulminacji wzniesienia i „Wygonu”. Profilem objętych zostało szereg jam i zagłębień o bliżej nieokreślonej funkcji i przynależności kulturowej. Na 53 odcinku profilu odkryto grób szkieletowy, zagłębiony 0,5 m w gliniastym, calcowym podłożu, bardzo słabo rysujący się w profilu i w zarysie poziomym. Owalna komora grobowa o rozmiarach 1,5 × 1,1 m wypełniona była częściowo grudkowatą, a częściowo zlasowaną gliną z dość licznymi śladami zwęglonych i zbutwiałych włókien drewna. Szkielet źle zachowany (szczególnie czaszka i drobniejsze kości) usytuowany na południe z lekkim odchyleniem ku zachodowi, leżał na prawym boku, z silnie podkurczonymi nogami. W nogach znaleziono uchaty dzbanek o wydłużonej szyjce zdobionej ornamentem sznurowym, tak samo zdobiony kubek, małe, prymitywnej roboty, dość niekształtne naczynie oraz krzemienną skiekierkę, wskazujące na przynależność grobu do kultury ceramiki sznurowej.

Ze względu na duży stopień zagrożenia cmentarzyska przez eksploatację gliny, niezbędne jest konserwatorskie zabezpieczenie obiektu i przeprowadzenie w następnych sezonach prac wykopaliskowych na tym stanowisku.

KORMANICE, pow. Przemyśl

Muzeum Okręgowe w Rzeszowie

Stanowisko 2

Badania prowadził mgr Tadeusz Aksamit (autor sprawozdania) i mgr Antoni Talar. Finansowało Muzeum Okręgowe w Rzeszowie. Pierwszy sezon badań. Osada neolityczna kultury ceramiki wstęgowej rytej.

Stanowisko Nr 2 położone jest w pobliżu lewego brzegu bezimienego potoku. Łącznie przebadano około 14 arów, a ich rezultatem było odkrycie osady kultury ceramiki wstęgowej, na której prócz jam natrafiono również na ślady budownictwa słupowego. Tak jamy jak i charak-